

XIV.

Прѣвъ пашата Али бей въ Плужна поиска да види този храбъръ български синъ.

Предъ пашата Караджата се държа достойно. Той не простенва отъ болка, не издава стонъ, не поисква помощъ, не съжالياва че е вдигналъ мечъ срещу сърдцето на султана.

Подпиранъ отъ двама турци, Караджата посреща пашата и го поздравлява студено и мълчаливо¹⁾. По турски обичай, пашата му подава табакерата да свие цигара и дава заповѣдь да се превърнатъ ранитѣ му. Следъ това неохотно отговаря на пашата за името си, възрастта си, мѣсторождението си. Силната пристрелка смуцава Али бей и той моли войводата:

— Устефанъ ефенди, иди кажи на Хаджи Димиаъръ да се предаде и той. Язъкъ за момчетата. Падишахътъ ще ви прости за сторенитѣ грѣшки.

— Не мога да отида до тамъ!

¹⁾ Ил. С. Бобчевъ, По кърлавистѣ дири, стр. 188.